

Sygn. akt V CNP 24/09

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi I.P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt [...]

w sprawie z powództwa I.P.

przeciwko W.S.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2009 r.,

1.) odrzuca skargę;

2.) oddała wniosek adv. J.M. o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną wykonywaną z urzędu.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 października 2006 r. Sąd Rejonowy w B. oddalił powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 13 sierpnia 1999 r.

Wyrok Sądu Rejonowego z dnia 19 października 2006 r. powódka I.P. zakwestionowała skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna z wielu przyczyn. W szczególności nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c., a także w art. 424⁸ § 2 k.p.c.

Przepis art. 424⁶ § 1 k.p.c. stanowi, że skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Zaskarżony wyrok stał się prawomocny z dniem 12 grudnia 2006 r. Powódka I.P. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dnia 26 lutego 2009 r., a więc po upływie terminu określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c.

Zgodnie z brzmieniem art. 424¹ § 2 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczeń sądu pierwszej instancji jedynie w wypadkach wyjątkowych, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Skarżąca nie sprecyzowała w sposób wystarczający, które podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka i obywatela zostały jej zdaniem naruszone, gdyż powołała się ogólnie na naruszenie „fundamentalnych zasad ustroju społeczno-politycznego, a więc zasad konstytucyjnych, ale również naczelných zasad rządzących poszczególnymi dziedzinami prawa”. Okoliczności te winny być wykazane w skardze (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.), co stanowi jeden z jej

elementów konstrukcyjnych. W wypadku powołania się na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego konieczne jest wykazanie, że dana zasada istnieje i ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego oraz dokładne określenie, w jaki sposób doszło do naruszenia tej zasady w wyniku wydania orzeczenia.

Wniesiona skarga jest niedopuszczalna także z tej przyczyny, iż - jak sama skarżąca wskazuje - była możliwość zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego apelacją. W istocie skarżąca zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środki odwoławcze przysługujące od wyroku na zasadach ogólnych, w sytuacji gdy w sposób zawiniony środki te sama utraciła (apelacja wniesiona przez powódkę została odrzucona).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek pełnomocnika powódki o przyznanie kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu wywołanym wniesieniem tej skargi, Sąd Najwyższy miał na uwadze utrwalone stanowisko orzecznictwa w tym przedmiocie, zgodnie z którym wynagrodzenie takie przysługuje jedynie w sytuacji świadczenia pomocy prawnej na poziomie wymaganym przez jej profesjonalny charakter. Nie spełnia tego wymagania sporządzenie przez zawodowego pełnomocnika skargi niedopuszczalnej (por. m.in. postanowienie z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123).